

Arrest

nr. 72 611 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 juli 2011 waarbij de aanvraag tot machtiging op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die loco advocaat H. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 17 juni 2008 een asielaanvraag in. Op 28 oktober 2008 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep hiertegen werd op 24 februari 2009 bij arrest nr. 23 464 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

1.2. Op 13 maart 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 17 juli 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van de onder punt 1.2. vermelde aanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.03.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

B., S. (R.R.: xxxxxxxxx

nationaliteit: Kosovo

geboren te Vushtri op 15.12.1971

adres: {...}

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 16.12.2009 heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden

Het aangehaalde medisch probleem kan niet aanvaard worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-adviseur stelt in haar verslag dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan verschillende aandoeningen waarvoor ze medicatie krijgt en behandeld wordt door een specialist. (zie gesloten omslag in bijlage)

Betrokkene kan reizen en heeft geen nood aan mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings- en opvolgingsmodaliteiten in het herkomstland, zijnde Kosovo.

Uit het verslag van de arts adviseur en de gegevens opgenomen in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie en gespecialiseerde behandeling/opvolging beschikbaar is in Kosovo. Tevens dient hieraan toegevoegd te worden dat betrokkene reeds voor ze vertrok uit Kosovo bijna dezelfde medicatie kreeg alsook gespecialiseerde behandeling, blijkt uit de medische attesten. (zie gesloten omslag in bijlage)

De arts adviseur komt dan ook tot de conclusie dat de aandoening van betrokkene, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Kosovo.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland.

De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Kosovo kent vooralsnog geen publieke ziekteverzekering, maar werkt met het Beveridge-model waarbij gezondheidszorg geleverd en gefinancierd wordt door de overheid vanuit het algemene budget.

Op het vlak van medicatie wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen, gebaseerd op de door de WHO ontwikkelde modellijst. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft.

De medicatie benodigd voor de behandeling van betrokkene is begrepen in de Lijst van Essentiële Medicijnen zoals opgesteld door de Kosovaarse regering. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering (onder het Kosova Consolidated Budget) en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft. Wat de zorg betreft kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. In de regel worden patiënten die met haar aandoening gediagnostiseerd worden naar het "Community Mental Health Center", waar consultaties en activiteiten voorzien worden, alzekeer in Phristina.

Hiermee is de financiële en de geografische toegankelijkheid verzekerd voor betrokkene. Ze verklaarde tevens dat betrokkene al vóór haar vertrek uit Kosovo in behandeling was voor haar aandoeningen.

Dit alles in overweging genomen bestaat er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Kosovo.

Derhalve 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid waarbij haarbevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

1.4. Op 9 september 2011 wordt verzoekster bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"(...) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid genomen op 11-07-2011

Wordt aan B. S. {...}

Geboren te Vushtrri, op 15-12-1971,

van Kosovaarse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 08 okt. 2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxembourg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstige artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de algemene motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt als volgt:

Doordat in de bestreden beslissing enerzijds erkend wordt dat de aandoening van verzoekster kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster indien deze niet adequaat, terwijl in de bestreden beslissing anderzijds eveneens en dus contradictorisch, gesteld wordt dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Terwijl uit de stukken van het dossier duidelijk blijkt dat verzoekster lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom (PTSS), waardoor een langdurige behandeling noodzakelijk is nu hieraan ook lichamelijke kwalen aan verbonden zijn (depressieve stemming, geen eetlust, nachtmerries, ernstige prikkelbaarheid, hoofdpijn, enz...). Terwijl duidelijk is dat deze psychische toestand van verzoekster het suïcidale risico in hoofde van verzoekster heeft verhoogd. Dat de bestreden beslissing hieromtrent zeer contradictorische beweringen bevat. Dat verzoekster immers wel degelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Dat dit enerzijds in de bestreden beslissing wordt erkend doch dat dit even later in de bestreden beslissing wordt ontkend. Dat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid derhalve in zijn bestreden beslissing dd. 11.07.2011 de algemene motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft. Dat het eerste middel ernstig is."

2.2. De Raad ziet niet in en verzoekster legt evenmin uit hoe de bestreden beslissingen de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden kunnen hebben. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Verzoekster betoogt in essentie dat de eerste bestreden beslissing contradictorisch is. Zij verwijst voorts naar de door haar voorgelegde stukken en meent wel degelijk te lijden aan een ernstige aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

2.5. Waar verzoekster meent dat de eerste bestreden beslissing contradictorisch is, merkt de Raad op dat verzoekster uitgaat van een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing. Immers blijkt uit eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat: *"de aandoening van betrokkene, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Kosovo."* Enkel in het geval de aandoening van verzoekster niet adequaat kan behandeld worden, kan deze beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Uit de verdere motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt echter dat de nodige medische zorgen

beschikbaar en toegankelijk zijn voor verzoekster in het land van herkomst, wat verzoekster niet betwist, zodat de aandoening van verzoekster geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De kritiek van verzoekster kan niet aangenomen worden.

2.6. Waar verzoekster betoogt wel degelijk te lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit dient vastgesteld dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de door verzoekster neergelegde stukken in dat kader in ogenschouw heeft genomen doch geoordeeld heeft dat de medische zorgen in het herkomstland beschikbaar zijn. Verzoekster betwist de vaststelling dat de noodzakelijke medische zorgen in haar herkomstland beschikbaar en toegankelijk zijn niet. Het gegeven dat verzoekster zich vastpint op de door haar voorgelegde medische attesten kan geen afbreuk doen aan het feit dat de ambtenaar-geneesheer de toestand van verzoekster onderzocht heeft en finaal geoordeeld heeft dat de medische zorgen beschikbaar zijn in het herkomstland.

Het eerste middel van verzoekster is ongegrond.

2.7. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Zij stelt zich te kunnen beroepen op nieuwe omstandigheden. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM en de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag. Gelet op de onderlinge samenhang worden deze middelen samen besproken.

Verzoekster betoogt als volgt:

“2.2.2. Tweede middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel: verzoekster kan zich beroepen op nieuwe omstandigheden: Doordat in hoofde van verzoekster sprake is van nieuwe en gewijzigde omstandigheden heeft verzoekster op 01.08.2011 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend (stuk 29). Dat verzoekster immers sedert meer dan 1,5 jaar een relatie heeft met Dhr. D. A. {...}, geboren op 29.04.1965, nationaliteit Belg (stuk 6). Dat uit de relatie tussen verzoekster en Dhr. D. {...} op 03.02.2011 A. D. {...} werd geboren (stuk 3-5, 27-28) die de Belgische nationaliteit heeft. Dat verzoekster tot op heden verzoekster nog geen verder bericht ontvangen omtrent deze regularisatieaanvraag dd. 01.08.2011. Dat thans blijkt dat het zoontje van verzoekster lijdt aan epilepsie (zie stuk 30). Dat het voor zich spreekt dat A. D. {...} nood heeft aan zijn mama om hem te verzorgen en op te voeden. Dat A. D. {...} de Belgische nationaliteit heeft en dat hij, zoals zijn vader én zijn moeder, zijn centrum van belangen in België heeft. Terwijl de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dd. 11.07.2011, samen met het bevel om het grondgebied te verlaten, het perverse effect zou hebben dat verzoekster gescheiden geraakt van haar zoontje terwijl elk kind, en dan zeker een ziek kind dat lijdt aan epilepsie, nood heeft aan zijn moeder. Dat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid derhalve het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Dat het tweede middel ernstig is.

2.2.3. Derde middel: schending van art. 8 EVRM en van art. 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag Doordat in hoofde van verzoekster sprake is van nieuwe en gewijzigde omstandigheden heeft verzoekster op 01.08.2011 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend (stuk 29). Dat verzoekster immers sedert meer dan 1,5 jaar een relatie heeft met Dhr. D. A. {...}, geboren op 29.04.1965, nationaliteit Belg (stuk 6). Dat uit de relatie tussen verzoekster en Dhr. D. {...} op 03.02.2011 A. D. {...} werd geboren (stuk 3-5, 27-28) die de Belgische nationaliteit heeft. Dat verzoekster tot op heden verzoekster nog geen verder bericht ontvangen omtrent deze regularisatieaanvraag dd. 01.08.2011. Dat thans blijkt dat het zoontje van verzoekster lijdt aan epilepsie (zie stuk 30). Dat het voor zich spreekt dat A. D. {...} nood heeft aan zijn mama om hem te verzorgen en op te voeden. Dat A. D. {...} de Belgische nationaliteit heeft en dat hij, zoals zijn vader én zijn moeder, zijn centrum van belangen in België heeft. Terwijl de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dd. 11.07.2011, samen met het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 09.09.2011, het perverse effect zou hebben dat verzoekster gescheiden geraakt van haar zoontje terwijl elk kind, en dan zeker een ziek kind dat lijdt aan epilepsie, nood heeft aan zijn moeder. Dat men niet redelijkerwijze van de vriend van verzoekster en van het zoontje van verzoekster kan verwachten dat zij samen met verzoekster naar Kosovo reizen omdat het centrum van belangen van zowel verzoekster als van haar vriend, als van haar kind in België gelegen zijn. Dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dd. 11.07.2011, samen met het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 09.09.2011 derhalve art. 8 EVRM (in hoofde van verzoekster) en art. 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag (in hoofde van het kind van verzoekster, A. D. {...}) schendt. Dat ook het derde middel ernstig is.”

2.8. Daargelaten de vraag of verzoekster een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet mede namens haar kind werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), dient gesteld dat de artikelen 3 en 9 van dit verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

2.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.10. De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met gegevens die hem niet bekend waren op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling van de wettigheid van een bestuursbeslissing kan de Raad slechts rekening houden met de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het treffen van de bestreden beslissing kon beschikken. Bovendien dient erop gewezen dat het gegeven dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend op zich geen wijziging in haar verblijfstoestand teweegbrengt en aldus niet verhindert dat, wanneer de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en wordt vastgesteld dat verzoekster zich illegaal op het grondgebied bevindt, haar tevens een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

2.11. Waar verzoekster wijst op haar relatie met een Belgische onderdaan en hiermee een kind heeft, dient het volgende te worden gesteld.

2.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.13. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.14. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

2.15. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.16. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.17. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.18. Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat haar ziek kind nood heeft aan zijn moeder en dat het centrum van haar belangen zich in België bevindt, net zoals dat van haar kind en partner. Verzoekster meent dat men noch van haar vriend noch van haar kind kan verwachten dat zij samen met haar naar Kosovo reizen.

2.19. Daargelaten de vraag of verzoekster een effectief gezinsleven heeft met de heer A. D. nu uit de stukken van het administratief dossier enkel blijkt dat een onderzoek naar mogelijk schijnhuwelijk gevraagd werd op 30 augustus 2010, dient alleszins gesteld dat verzoekster in België slechts een precair statuut bezat in afwachting van een beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van Vreemdelingenwet. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt slechts dat haar Belgische partner en kind niet mee naar Kosovo kunnen reizen omdat het centrum van hun belangen in België ligt, doch zij laat na aan te tonen waarom dit gegeven hen verhindert elders een gezinsleven te leiden. Ook door slechts te wijzen op de medische situatie van haar kind toont verzoekster niet aan dat deze toestand een hinderpaal vormt voor het kind om elders een normaal en effectief gezinsleven te leiden.

Het tweede en derde middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER